

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

**perjantai 14.7.2023
aattoseurat klo 18.00
Jarmo Lintala**

Kuluneen parin vuoden aikana turvallinen perustamme on järkkynyt. Maailman epävakaus on tullut lähelle. Ensin levisi arvaamaton kulkutauti ja sitten Eurooppaan syttyi sota. Näkymät pahimmillaan kuin Ilmestyskirjasta. Ilmaston lämpenemiseen on havahduttu, ja vaikka Kyrönjoen vesi ei vielä omille portaille nouse, tiedämme että jossain se nousee.

Jokapäiväiseen arkeen on tullut uutta huolta ja tyytymättömyyttä. Kansa napisee. Kauppakassi maksaa enemmän kuin viime vuonna, terveyskeskukseen on jonoa, eikä junakaan tule aina ajallaan.

Ihminen on raadollinen. Kun huomaamme pahan menneen ohi, tai vaikka se ei meitä koskettanutkaan, tyytymättömyys jatkuu. Kuten mies, joka avantoon putosi. Huusi sieltä avuksi naapuria, ketä hyvänsä, lopuksi Luojaansa. Kun naapuri viimein ehti hätiin ja kiskoi ylös, ei puoltakaan tuntia, kun jo alkoi valitus; kumman hitaasti tämä sun saunas lämpenee.

Tyytymättömyyden hallinta on elämisen taitoa. Ellei, niin käyhän se ylivoimaiseksi, kun perunan hinta nousee tai naapurin koivusta putoavat lehdet syksyllä juuri sinun tontillesi.

Tänään monen arki ja eteenpäin meno on aidosti vaikeaa. Lapsi katsoo vanhempiaan, jotka murehtivat keittiön pöydän ääressä laskujen kanssa. Nuori masentuu, kun isossakaan joukossa ei ole ketään, kenen päälle katsoisi. Potilas katsoo hoitajaa, tai katsoisi, jos hoitaja aina ehtisi soittokelloon vastata. Vanhus katsoo omaistaan — rohkenisiko tuolta vielä apua pyytää. Vieraan maan kansalainen, kotoaan ajettu, katsoo hyväosaista maailmaa raja-aitojen takaa.

Mummojen ja paappojenkin päälle katsotaan. Voimme välittää lapsille ja lastemme lapsille turvallisuutta ja elämänuskoa. Voimme tasoittaa aaltoja. Sokrates kysyi, mikä on ihmiselle tärkeintä maailmassa ja vastasi itse; toinen ihminen. Senecan mielestä tärkeintä on aika. Iän karttuessa sen myöntää — että aikaa vielä on ja rinnalla joku, jonka kanssa sitä voi jakaa. Yksinäisyys sosiaalisena ongelmana ei ole helpottanut, vaikka aikamme tunnetuin kaupallinen iskulause on ollut ihmisten yhdistämistä ylistävä — connecting people. 2000-luvun suuri paradoksi.

Lapsi katsoo aikuista, köyhä rikasta, pieni suurta. Meidän päällemme katsotaan.

Itsenäisyyspäivän saarnassa Helsingin tuomiokirkossa Kuopion piispa Jari Jolkkonen katsoi valtakunnan päättäjiin: ”Teidän tehtävänne on yhdistää lauma, ruokkia sitä ja puolustaa sitä — yhdessä.” Se on iso vaatimus. Jo siksi, että tuo mitä sanotaan yhteisten asioiden hoitamiseksi, ei ole aina kovin yhteistä.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

Kaikkia kristittyjä puhuttelee Paavalin sana, hänen kirjeessään roomalaisille: ”Mutta meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi.”

Me miehet tunnistamme velvoitteen. Miehenä olemisen itu on, että kantaa kuormansa ja monen muunkin kuormaa. Moni katsoo meidän päällemme. Mitä siitä tulee, jos me sorrumme. Millaisen kuvan silloin jätämme lapsillemme. Meidän suurten ikäluokkien poikien taustalla ovat sodan käyneet, jo edesmenneet isät. He eivät juuri vaivojaan valitelleet. Eivät liioin sylissä pitäneet. Meidät on rakennettu *Tuntemattoman* kulisseissa, Hietasten ja Koskeloitten pojiksi. Silloin ei parane uupua.

Elämä on kuitenkin opettanut, että voi.

Elämä on opettanut, että tuohon Paavalin velvoittavaan sanaan voi armollisesti liittää — kun hän sanoo, että meidän vahvojen tulee — voi liittää, että ei määräänsä enempää.

Meidän sisällämme on monta huonetta. Yhtä lailla heikon kuin väkevän. Suurin on tupa, jonka ovet ovat kaikille avoimet, siellä elää arki, siellä on kova vilske. Sen takana on kamari, jonne lasketaan vain läheiset. Makuuhuoneeseen pääsee hän, elämänkumppani.

Sitten on vielä pieni peräkamari, johon mennään yksin. Väsyneinä ja tyhjinä. Sen ovi voi olla raskas. Sen nurkassa on suljettu komero, jossa meidän synkimmät tunteemme, salaisuutemme ja pelkomme. Peräkamariin ei pidä jämähtää, sillä pois lähteminen on silloin yhä vaikeampaa, eikä asioiden vatvominen oloa kohenna. Mutta hyvä siellä on aina välillä käydä.

On lohduttavaa tietää, että emme ole peräkamariissa yksin. Hän on siellä meidän kanssamme, hän kuulee meitä.

Kirjassa *Ilovirren siruja ja murhehuoneveisuja* / Jouko Ikolan teksti ja Martti Hemmingin sävel / sanotaan: ”Murhehuoneen pimeässä Herra minut muistahan. Lupasithan olla siellä luona mielen murtuvan. Tartu käteen kompastuvaa, taluta ja näytä tie, joka valoon heikoimmankin johdattaa ja kotiin vie.”